

'Η αρχή μου είναι, να μη έχω κάμειαν αρχήν'

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

είνε ο μόνος συντάχτης του ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΥ και σ' αυτόν πρέπει να στέλνονται ούλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τρὶς φοραῖς τὴν ἑβδομάς και τυπώνεται σὲ 8—9 χειλιάδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο ἢ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάς δραχ. 10 τὸ χρόνο, και γιὰ τὰ ὄξω τῆς Ἑλλάς 12. Κάνενας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητῆς, ἀν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρᾶ. Ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καθὼς και διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γνωστοποιήσαι πληρώνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τὴ κάθε φορά.

Μά'ς.

'Εγὼ χθὲς ἔπιασα τὸν Μάϊ, σεῖς πιάσατε τὸ μαγιόζυλο ;

'Ο Σόλων

αὐτὸς ποὺ ἔδωκε τοὺς σωφότερους νόμους στοὺς Ἀθηναίους και κατάρτισε τὴ δημοκρατία και τοὺς ὑποχρέωσε μὲ ὄρκο νὰ τοὺς φυλλάξουν ἔκανε τὴν ἐξῆς κατεργαριά. — Οἱ Αἰγινίταις τὸ καιρὸ ἐκεῖνο εἶχαν στόλο βαρβάτο, και ἐπειδὴ εἶχαν σπάσει τὰ μούτρα τὸν Ἀθηναίων, οἱ Ἀθηναῖοι ἔκαναν νόμο, νὰ τιμωρᾶται μὲ θάνατο, ὅποιος, τολμήσῃ νὰ ὀμιλήσῃ ἐναντίο τῶν Αἰγινητῶν Ὁ κύριος Σόλωνας τί κάνει, ἀν καλά και τότε δὲν ὑπαρχε σὲ χρῆσι ἡ λέξις κύριος, ἀλλὰ οἱ βουλαυταὶ ὅταν μιλοῦσαν ἀντὶ γιὰ κύριοι, ἔλεγαν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Αἶ, δὲν σὰς χτυπᾶ σ' αὐτὰ βαρβάτα αὐτὴ ἡ προσφώνησι, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δὲν σὰς φαίνεται σὰν νὰ ἔλεγαν Παληάρια, γι' αὐτὸ και σήμερα στὸ στρατὸ λέμε, πόσους ἄνδρας ἔχει τὸ τάγμα, ὄχι πόσα πεντιά ;

Ὅχι, ὁ Λαὸς ὁ ἑλληνικὸς δὲν εἶναι παιδιὰ . . . Σταθῆτε και κόντεψα νὰ ξεχάσω μὲ τὴ φούργια ποὺ πῆρα τί ἦθελα νὰ σὰς πῶ. Λοιπὸν ὁ Σόλωνας τί κάνει. Σηκόνεται μιὰ μέρα, ξεβρακώνεται, ξεντώνεται και τσουρτσουπλάκης ὅπως τὸν γέννησε ἡ μάνα του, πέρνει ἕνα κοντάρι και μιὰ ἀσπίδα και ἀνεβαίνει ἀπάνω σὲ μιὰ κοτρώνα και ἀρχίζει νὰ δημεγορᾶ ἐναντίον τοῦ Πεισίστρατου, (ἄλλος δημοκόπος πάλι αὐτὸς, θὰ ἔρθῃ και γι' αὐτὸν ἄλλη φορὰ λόγος) και ἐναντίον τῶν Αἰγινητῶν. Οἱ Ἀθηναῖοι ἄμα τὸν ἄκουσαν νὰ μιλᾷ γιὰ πράγμα ποὺ τιμωρᾶτο μὲ θάνατο, και τὸν εἶδαν και ἔτσι ξεβράκωτο, εἶπαν. — Πάει ὁ ἄνθρωπος τρελάθηκε, ὅταν ὁμως τέλειωσε τὸ λόγο του εἶπαν ὅλοι. — Μωρὲ καλά τὰ λέει αὐτὸς ὁ τρελὸς, πρέπει νὰ κυριέψωμε τὴν Αἴγινα: Ἀνοίγουν πόλεμο μὲ τοὺς Αἰγινίτας και τοὺς κάνουν πατρομα, τελατίνι τ' αὐτὰ τους.

Θὰ μοῦ πῆτε και τί ἀνάγκη ἦτανε νὰ κάνῃ τὸ τρελὸ ὁ

Σόλωνας ; γιατί ; Διότι θὰ ἦτανε τρελὸς ἀν δὲν τὸν ἔκανε. Διότι κάνοντας τὸ τρελὸ ξέφυγε τὴ ποινὴ τοῦ θάνατου, γιατί σοῦ λέει ὁ νόμος, ἦτανε ἀκαταλόγιστος ἐνῶ ἀν τολμοῦσε νὰ τοὺς μιλήσῃ στὰ σωστὰ, θὰ πῆγαινε καλιὰ του.

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Σόλωνας, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, (θ' ἀρχίσω τώρα νὰ ὀμιλῶ περὶ ἑλληνικὰ, ἀλλὰ Πιρπιρίγιο), ἐνομοθέτησε κοντὰ στοὺς ἄλλους σοφοὺς του νόμους, και ἕνα ἄρθρο τοῦ νόμου, νὰ ποῦμε ἔτσι ποὺ ἔμοιαζε σὰ σύνταγμα και ἔλεγε :

Ὅποιος πολίτης δὲν εἶναι καταταγμένος σὲ μιὰ φατρία, δηλαδή κόμμα, ποῦ λέμε μεῖς σήμερα, θεωρεῖται ἄτιμος, ἀλλὰ οἱ ἀρχαῖοι ἄτιμοι ἦτανε σω τοὶ ἄτιμοι, και ὡς τέτοιους τοὺς ἐκτιμοῦσε ὁ κόσμος, γιατί κανένας πολίτης δὲν καταδεχότανε νὰ τοὺς χαιρετίσῃ, κανεῖς δὲν τοὺς ἔδινε νερὸ ἀπὸ τὸ πηγᾶδι του, κανεῖς δὲν τοὺς ἔδινε φωτιὰ ν' ἀνάψουν τὸ τσιγάρο τους, (ξεχάσα, παρντὸν, τότε δὲν εἶχαν τσιγάρα ἀλλὰ ἄς ἦναι, τὸ ἴδιο κάνει σάματις θὰ τὸ ποῦμε τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας) ; τέλος πάντων οἱ ἄτιμοι ἐκεῖνοι ἦτανε σὰν νὰ λέμε ἀφορισμένοι.

Λοιπὸν κ' ἐγὼ, τοῖς νόμοις πειθόμενος, θὰ πάω τώρα στῆς ἐκλογαῖς κ' ἐγὼ μ' ἕνα κόμμα, ἵνα μὴ ἄτιμος λογιζομαι. Μωρὲ ἀρχαῖα ποῦ τὰ ξέρω, κόφτω τῆς ἑλληνικοῦρες μὲ τὸ σκεπάρνι. Και μὲ ποιὸν θὰ πάω ; Μ' ὅποιον πᾶτε και σεῖς, γιὰ νὰ ἔχω ἔπειτα τὸ θάρρος νὰ λέω :

— Νὰ, βλέπετε ; Ὅποιον ὑποστήριξα γὼ, καίνοσ βγῆκε δῆμαρχος. Ἀπὸ τέτοιαις ἐξυπνάδες, ἐννοιά σας και δὲν εἶμχι τόσο κουτὸς νὰ μὴ τῆς κάνω.

Μω. ἔ λίμα ποὺ σὰς τὴν ἔπιασα γιὰ νὰ σὰς ἐκφράσω μιὰ ιδέα. Αἶ, ἄς ἦναι, εἶναι πρωτομαγιά και συγχωροῦνται οὔλα τὰ πάντα, ἀφοῦ κατάντησε πλέον σήμερα και οἱ ἄνδρες νὰ πιάνουν τὸ Μάϊ, και ἡ γυναῖκες τὸ μαγιόζυλο.

Αὐτὸς

ὁ ἄγριος Πλαταμώνος ποὺ διδάσκει και στοῦ Ριζάρη τὴ σχολὴ τὰ κολοκῦθια σ' αὐτὰ του, ἔχει και τὴ γυναῖκεισ συνήθεια νὰ μασᾷ και μαστίχα ὅταν λειτουργᾷ και πρόκειται νὰ

μεταλάβη μπρός στην Αγία Τράπεζα. Δεν σ' εβγαίω πώς ο Θεός έκανε λάθος και τον έκανε τραγογένη αντί να τον κάνει γυναίκα; Μάσα, δεσποτά, μάσα.

Ανοχές

τά στραβά σου, κυο ύπαστουνο του Περαιά και δε, τής πνήνα χιλιάδες βασιλικά, κάρα, και χιλιά άλλα κύλοκίβια που έχουν βουλωμένο το δρόμο κείνο που είναι στο τηλεγραφείο και δεν μπορεί να περάση όχι άνθρωπος, άλλ' ούτε φύλλο.

Προχτές μια άγγλιδα μπερδεύτηκε μέσα σ' αυτά τα μασκαραογάμπα κουτροβαλιάστρες ή γυναίκα, και δεν σώνει το ρεζιλίκι πούπαθε γιατί τής σηκώθηκαν τα φουστάνια, αλλά εύγανε και το χέρι τής.

Αλλά κι άλλα, κύρ Σωτήρχο, ξέρεις, δηλαδή να βρασε τραμπούκο από όπου κολλήσει, τής αστυνομικιάς διατάξεις που λέν, ότι δεν επιτρέπεται όχι μόνο κατασεψής των δρόμων, άλλ' ούτε στα πεζοδρομία να υπάρχουν παύγματα που παρεμποδίζουν τη συγκοινωνία, αυτά που είναι καθήκόν σου, δεν τα ξέρεις;

Δεν μ' εβγαίω κάτω, λέω γώ;

Χτες

Ένας γέρος πήγε πρωί πρωί και ρωτούσε τον οινόπωλη Ζάνε στους άγιους Θεοδώρους, να του δείξη το πηγάδι πούπεσε ο Πιρπριγκός, και αν ήναι αλήθεια πώς ο Μελλάς θα του κάνει καινούργια ρούχα.

Φαντασθήτε τί κουταμάρα πλέον δαίρνει το κόσμο.

Αμ, τοτό

πάλι πώς σ' εβγαίω; Τρεψ φουστάνελάδες, απ' τη Κύριθθα παστρικότυμένοι μπήκαν μέσα στο καρενά του Νταρούση στα Χαυτίτα που είναι όλοι οι τοίχοι με καθρέφται, και βλέποντας τη διπλή καθρέφται τους έθαυμάζαν, και γύρισαν να απ' αυτούς και λέει στους άλλους.

— Να ρε, που λέν στην Αθήνα πώς δεν υπάρχουν πολλοί φουσταελάδες, δεσ δώ, πόσοι είμαστε!

14 ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΕΡΓΟΛΑΒΟΥ

ΙΔ'

Υστερα από όσα έπαθε και τράβηξε ο Πιρπριγκός στο Ψυρή κριβάρησε με μισή άναπνοή στη Νιάπολι όπου κατοικούσε.

Δηλαδή έπεσε σ' άλλη διαβολοσουνοικία, όπου ούτε σκύλο δεν άρίνουν χωρίς τενεκέ στην ούρα να περάση.

Όταν έφτασε κει στου Καρατζά το καρενά του πήγε στη βρύση να πλυθή, και κατά διαόλου συναπάντησε κείνη την ώρα ένα δουλκικό εγγίμζε το σταμνί τής.

Το κορίτσι άμα που είδε τον Πιρπριγκό μας καταλασπώμενον έτραβήξε το λάϊνι του να του κάνει θέσι να πλυθή, όταν νηδύτανε το δουλκικό του άνοιξε ψηλή κουβέντα, και του λέει:

— Και πώς σε τέτοια κατάσταση, κύριε;

Τής άπαντα ο Πιρπριγκός.

— Μη ρωτάς, φιλάτη μου, ήρθα εις λόγους με ένα και πολλούς άλλους; και έτσι από λόγο σε λόγο, έφτασαμε εις έργατα, εύγαναν εκείνοι ένα λάζο, εύγανα εγώ το στόχο του μπασιτουνού, έμαχαίρωσα πέντε ξί, άφρησα στο τόπο ένα ξερό που δεν πρόφτασε να κάνει ούτε κίχ, πέρνουν μπούγιο οι γείτόνοι μου ρίχνονται όλοι, φονεύω άλλους τώσους, σκοτώνω μερικούς, δολοφονώ άλλους, πέλος πάντων, διάπραξα έγκλή-

Και έπειτα μου λέν, πώς άδικήσε τους έπικριώταις μια φορά που κατά λάθος τους ώνόμασα ζωντοβόλα.

Να και μετά

Βλακεία πρωτότυπη. Προχτές που πήγα το πολυέλαιο στην εκκλησιά του Βαρθολομαίου, κείνον που μου άνάθεσε τη φροντίδα να το πάω ένας αγαθοεργός πολίτης, που δεν θέλει να γίνη γνωστό το όνομά του, ο φούρναρης Πατσάρης άφησε το φούρνο του και βγήκε να δη τον «Παληάνθρωπο». Δέν του φτανε που είδε τα μούτρα μου, μια φορά, αλλά ήθελε να τα ζαναϊδή στο γυρισμό, ήθελε δηλαδή να με χορτάση σά, να ήμουνα κάμμια παντάμορφη γυναίκα.

Το βράδυ όμως ήτανε σά μια παθερούλα και είχε κατεβασμένα τα μούτρα του και ήτανε όλο συλλογή. Τόν βλέπουν οι φίλοι του και τον ρωτούν:

— Τι έχεις Πατσάρη και συλλογάζαι;

— Άσεστε που να πάρη ο διάολος κείνο το κερατά τον Παληάνθρωπο.

— Τι σου κάανε ο άνθρωπος;

— Τι μου κάανε; Και τί περισσότερο μπορούσε να μου κάνει; Να, βγήκα να δώ τα μούτρα του και άφησα τής κουλούρες στο φούρνο και κείκιν. Πάει στο δικόλο πέντε δραχμών άλευρι.

Βλακεία, αϊ; Πρώτης.

Σε γλώσσα

φραντζέλικη μου γράφουν να ρωτήσω τον κύρ πρέσβη τής Γαλλίας, γιατί δουλειά έφταισε κείνο το πελώριο κατάστημα τής Γαλλικής σχολής η κυρία Γαλλία, και τι καρπούς και βερούκουκα έφερε ως τότε, γιατί ο κόσμος το βλέπει διχ παντός κλειστό και ούτε σκια άνθρωπου φαίνεται: μετά.

Λοιπόν, κύρ Πρέσβη, σε ρωτώ, τη Γαλλική σας σχολή την χτίσατε μόνο για να μ' εβγαίω φηγούρα; Δόστε μ' εβγαίω, άδερφε, το οικόπεδο πίσω, να το ξεκάνουμε τότε που είναι σε υπερτίμησι και τα χωράφια του Ξεροτάγαρου και πάστε το ύλικό. Άντε, αυτό σ' εβγαίω χριζόμε.

ματα επί έγκλήματα και ζέφυγα... είνε όμως αλήθεια, ότι έφαγα και κάμπουσαι, σ' μ' εβγαίω τι να σου κάνω, είμουνα και ένα ξερό κορμί εναντίον άπειρών όντων ανθρώπων.

Το δουλκικό άμα άκουσε αυτάς τής πάρακις ενόμισε πώς είχε να κάνει με κανένα τρελό, και άφινει το σταμνί του στη βρύση και χρεχάτη μπαίνει στο σπίτι τής.

Η όργη δε του Θεού το έφερε να πέρη ο κακόσούρτος όλο σε χέρια δουλκικών, και άλλοίμονο σε κείνο, που έβγαίω να κάνει με δουλκικά χωρίς να έχη γερμάς πλάταις.

Ένεκα τής φευγάλης τής δούλας του ήρθα η μεγάλη ιδέα του Πιρπριγκού μας να ρεμίσρη το σταμνί τής και να το πάη στη μπόρτα τής, για κοπλιμένο.

Από κούτο άνθρωπο τί παρμένετα;

Ότι είχε φτάσει στη μπόρτα, συναπαντάται με το δούλο του σπιτιού, ο οποίος εύγεσε να πάρη το σταμνί, τής φοβιστάρας δούλας.

Ξέρете επίσης, ότι όπου δούλοι και δούλες εκεί γίνεται το άνάστα ο Θεός. Το σπίτι εκείνο πλέον δεν το όριζει ο νοικοκύρης, αλλά τα δουλκικά και οι δούλοι, διότι.

Οι δούλοι ξέρουν τα μυστικά των κυράδων των, σ' αν τους Βερβερίγους τής Αλεξάνδρας, και η δούλες τα μυστικά των κυριών τους. Φαντασθήτε τί άνακτισού, α γίνεται. Ας ήναι.

Ο δούλος άμα που είδε τον Πιρπριγκό με τη σταμνα στο χέρι του λέει, πέρνοντας σ' αληθινά αυτόν για ζουρλό:

— Καλώς όρισες. Και σε που σπίτι δούλευσε ως τότε; Πέρνει τον Πιρπριγκό ο θυμός και του άπαντα:

Προς τον Η. Παπ κατκόδικον εις φυλακά; Μενδρες. Έλαδα τα γράμματά σου και μένε ήσυχος. Αν μπορέσω με θα κάνω με τίποτα, αν δέν μπορέσω τι να σου κάνω.

Πάραξε

ένα σφολέτο για τα Όρφικά κοριτσάκια το όποιο διατηρά η βασιλισά μετ' Ούλα, σ' αυτό το σφολέτο κένενα όρρανό δέν μπαζεται χωρίς την άδεια τής ούτε αποβάλεται. Αλλά η κυρά διευθύντρια κάνει του κεραλιού τής και αποβάλλει όποιο κοριτσάκι θέλει και άλλα των άλλου. Δίνονται δραχμαίς για να τρών κομμάτι άνθρωπινά τα κοριτσάκια μεσημέρι και βράδυ, και τα έδωσαν κ' έφαγαν του μέν άγιου Γεωργίου παντζάρια νερόβραστα και τη Λαμπροτετραδέ φαρούλια με νερόπλυμα.

Τι να σου κάνω, κυρά δασκάλα, που λείπει η βασιλισσα, και θάβλεπες πώς τα τρία άλφα μ' η και κ' άπ' α σχηματίζουν την άμικα η όποια φωλιάζει μέσα στη τσιπίτσα σου. Α — Άλλά έννοιά σου και οι Μηδενισται θα την άφήσουν τη βασιλισσα μας να γυρίση σ' α και άκέρηια και τότε τ' α λέμε ένα χεράκι μ' α.

Κατώ

στο Περαιά στη Σαμιώτικη ταβέρνα του κύρ Ψαρά που είναι σ' άποπισιά του Τινάκιου κήπου υπέρχει κρασί μοκάστο Σαμιώτικο όπου βράζει και το μουστερη φωνάζει. Μ' ένα ποτηράκι κρασί μπορείτε να γελάσετε και τη πιό δύσκολη λαιρωμένη σας να σ' εβγαίω ένα φιλάκι, γιατί ξέρете, ότι η γυναίκες άγαπούν τα ξυνά, αλλά και για τα γλυκά πεθαίνουν, και το Σαμιώτικο κρασί του Ψαρά είναι μέλι ζάχαρι.

Κόρις

Τρικοπή αυτόν τον διευθυντή του Έθνικου τυπογραφείου Κορομυλά, δέν τον διορίζεις καλλίτερα διευθυντή άμισθο, του φρενοκομείου τής Κέρκυρας, (διότι από παράδες δέν έχει ανάγκη, του φτάνει η τιμή), αυτός πλέον άποζουράθηκε, αυτός είναι για δέσιμο, αυτός είναι θεοπάλαθος και κριμας το μπόι που έχει.

— Ουδέποτε ούτε μίαν κ' αν φοράν έρηματίσια ύπρητής, μάλλον δε, δύνασαι να με υπελάβης ως υπεύθυνον όμογενή, άτε περ Συμυρόθεν την καταγωγήν έχων έλκην.

— Τι λες, ρε, θεότρελε; άσε τη σταμνα και τράβα καλιά σου, ένοψες του κοριτσάου, τη καρδιά.

— Και διχ φονεύ με πέρνετε.

— Μαρε τράβα κάμπο, να μη με βάνης σε κανένα μεπελά και σε κάνω και κανείς άνάστασι στο κρεβάτι.

— Αλαίεις καλώς; άσε κάλυσο.

— Καλώς καλώς; Αλαω και παραλαω, και σου καλω και σ' ά κόκορας αν θέλης.

— Είστε, όσπερ παρατηρώ και λίαν έμπαικτικώς άνθρωπος, ου σενέκας καλώ σε καγώ την αυτην φωνήν.

— Θα ξεκουμπιστής, άνθρωπε, πριν με βάνης σε κανένα μεπελά;

— Ουχι, πριν παραδώσω τη λάϊνα ιδία; χερσί εις ην έγκαταλήφθη. Και δήπερ τι το παραδόσον γένους μεπελάδες να έφείρωμεν παρά τής άστυνομίας, λαίνας σενέκας.

— Μωρε τι λαίνας και σενέκας κάθεται και μου ψάλλεις. Άει στο δικόλο, μαγκούρη, κρεάνισου, γρηγορά.

— Κύρις, σ' ε καταγγέλλω έστο και ένόπιόν σου.

— Πίσω μου, σατανά. Θα ρύγης.

— Ου, προ τής περικόσεως τής λαίνας.

Τί πράγμα είναι, πάλι αυτός ο γερμανός άρχιπιστής που έφερε με 250 δραχμαίς το μήνα; Αυτός είναι ένας σκαρτάδος που δέν ξέρει να βγάη τα μάτια του και τον όποιο μπορεί να τον διδάξη και ο τελευταίος πιστής μας, άλλη δουλειά δέν κάνει παρά να χύνη κυλιέτρους. Ράφτε ξύλους δουλειά να μη σου λείπη. Αφίνο πλέον που ο Κορομυλάς κατάντησε άνοικονομητας με τής παλαδομάρας του σε τρόπον ώστε οι εργάταις συχαίνονται να στείσουν άπάνω του, και γι' αυτό με βάναν έμένα να τον φτώσω.

Λοιπόν, κύρις Κορομυλά, φτώ σου, με ξένα φτώματα.

Πρέπει

κύριοι όσοι μου γράφετε να έχετε και λίγη εύσπλαχνη άπάνω σας και να μη μου γράφετε κόλαις και παρακόλαις, γιατί όχι μόνο με ξεθεόνετε στο διάδασμα, αλλά και πώς να τα οίκονομησω τα γραφομένα σας δέν ξέρω. Γράφετέ μου λοιπόν σύντομα, και καθαρά, εκτός αν έχετε σκοπό να με παλαδώσετε σ' αν τον Κορομυλά.

Θα έχετε

άκουστά πιστεύω, ότι στη ξεροΜάνη έστωντας με το να ήναι όλο πέτρα ο τόπος—Γιακά κακώλη, άα, σε κρούο γιμιά— και να μη φυτρώνη τίποτα ούτε ξερόκλαδο, οι κάτοικοι έχουν με το συμπάθειο από πίσω από τα ζ' α τους κορεμασμένα σακουλάκια και μαζεύουν τής καθαλλίνες, με τής όποιαις πυρόνουν τους φούρνους τους και μαγερεύουν.

Το ίδιο μου συμβαίνει και μένα. Κάτι πατσαδουρογραφίσκοι μου κρέμασαν από πίσω μου σακκουλάκια και μαζεύουν προς χρήσι τους, τής καθαλλίνες μου, για να ζήσουν.

Γράφω για ένα ζήτημα γώ; το άρπάζον κ' εκείνοι, γράφω γώ χυδαίικα; γράφουν και εκείνοι, ώνόμασα εγώ το πατσαδούρι μου «Παληάνθρωπος»; βγάναν κι αυτοί νέο Παληάνθρωπο, βάζω γώ ζουγραφιαίς; Βάζουν κι αυτοί. Μου ρίχτηκαν σ' α κοράκια και θέλησαν να με φ' αν ζωντανό. Άμα βγήκα γώ, βγήκιν χιλιάς δυο πατσαδούρες, Μαγκούριδες, Γλωσσοκοπάτες, Παπαγάλοι, Τρακαρούκες, Χωριάτιδες, Κόρακες, Παγκλαστιτίδες, Έγκορήςεις και δέν ξέρω πόσα άλλα προς χρήσι των άποπών φύλλα, τα όποια ένα με το

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

— Ευνός μου, — Οχι.

— Πώς όχι, άφου τόπος;

— Δέν τ' εβγαίω;

— Το είπες!

— Αϊ, το είπα λοιπόν, άφου λες πώς το είπα, αλλά δέν το είπα.

— Συ καθώς βλέπω θέλεις παπαλαίαις.

— Σε εύχαριστώ, προ στιγμών όλίγων σενέκα άγόρασα εκ του παντομπακαλικού του κύρ Σκορδοπάτη άσπρης.

— Έβρεις και κοροϊδεύεις κιόλας. Στασού μια στιγής.

— Στέκομαι.

— Μπαίνεις μέσα ο υπερτής του δούλου και γυρίζει με μια μισή σκούπα στο χέρι η όποια έχρησίμισε για ύπερσία τής μεγάλης σάλας του άφεντικου του, και τ' α δίνει μια κατ' αμουτρα που τον έκανε το άνθρωπο τής κακής σας συμφοράς.

— Ητανε δεύτερη έδδοσι; σ' ε βούτας του στρατώνα του πυροβολικού.

— Το βάζει κατά την συνήθειά του έτσι καθώς ήτανε λαιρωμένος στα πόδια και φάνει και χτυπάει ένα στήλο του φακεριού του γ' α κατακούτελα και χαπλώνεται πλέον σ' α ξερό, κατά τυχρη βεβήκε ο κλητήρας Σωκράτης Τομπρογιάννης και τον καθίζει, μέσα σ' ένα μπακαλιστικό καρτσάκι χειροκίνητο του Χρήστου Ξερογάδαρου και τον έσουρνε να τον πάη στο νοσοκομείο.

— Μία στο νοσοκομείο τής άπέλιπιδος. Ελλιπιδος, τον περιμεγαν νέα βάζικα. Μεθαίριο τ' α λέμε.

ἄλλο ἐσθυσαν καὶ σβύνουν. Τώρα θὰ βγάνη καὶ ὁ Μακράκις τὸν Παληγοριάτη, ἄς βγάλη μακκάρι καὶ τὰ μάτια του.

Πρὸ ὀλίγων

ἡμερῶν πέρασε ἀπὸ τὸ τελώνειο τοῦ Περαία μιὰ κάσα κερφωμένη ταξιδεύοντας γιὰ τὴ Γερμανία καὶ οἱ κύριοι τελώνιδες καὶ φαρισαῖοι δὲν τὴν ἀνοιζαν νὰ δοῦν τί εἶχε μέσα.

Ὁ διάολος μπήκε μέσα μου καὶ μοῦ πέρασε μιὰ ἰδέα, ὅτι εἶχε, ἀρχαιότητες, καὶ εἶχε! Ὅχι δὲν εἶχε, δὲν εἶχε, γιὰτί πῶς μπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω, ἀφοῦ ἡ κάσσα πάει καλιάνης.

Ἐπάρχει νόμος, ὅτι ὅσα πράγματα εἶναι τῶν πρεσβειῶν νὰ μπαίνουν ἀτελώνιστα. Πολὺ καλὰ. Ἀλλὰ ὁ νόμος αὐτὸς δὲν λέει, ὅτι καὶ δὲν πρέπει ν' ἀνοιγῶνται ἡ κάσας. Ἔτσι πρὸ λίγων χρόνων, ἓνας ἐξυπνος χρυσοχὸς μας ἐκουβαλοῦσε ὅλα τὰ χρυσαφικά τοῦ μαγαζιεύ τοῦ ἐπιγράφοντας στῆς κάσας του ὅτι ἦτανε τῆς ρουσιῆς πρεσβείας καὶ τοῦ παλατιοῦ.

Φαντασθῆτε ποῦ ἔφτασε ἡ ἑλληνικὴ κλεψά, ὥστε νὰ κλέψουν τὸ δημόσιο ἐν ὀνόματι τοῦ παλατιοῦ καὶ τῶν πρεσβειῶν, ἀπ' αὐταῖς κι' αὐταῖς τῆς κλεψαῖς μας ἔμαθαν καὶ μερικοὶ πρέσβεις νὰ μᾶς κλέπτουν τῆς ἀρχαιότηταις, *συνεπαφτομένων* καὶ τῶν τελωνοφυλάκων.

Τώρα πλέον σεῖς καταλάβατε τί σᾶς λέω, γιὰτί τὸ πολὺ τὸ κύριε ἐλέησον τὸ βραριέται καὶ ὁ Παπᾶς.

Πηγομαγιάτικο μεθίσι.

Μιὰ φορὰ

στὴν Ἀγγλία τῆς Ἑγγλιτέρας διωρίστηκε ἓνας πρωθυπουργός, Πιλ, θαρρῶ πῶς τὸ λέγαν τὸνομά του, καὶ ἔστωντας μὲ τὸ νὰ ἔλειπαν οἱ φίλοι του στὰς ἐπαρχίας, ὡς ποῦ νὰ γυρῶσιν κείνοι καὶ σχηματῖσει ὑπουργεῖο, ἀνέλαβε ἀπάνω του ὁ Πιλ ὅλα τὰ ὑπουργεῖα, καὶ ἦτανε εἰς ὅλα ἐνήμερος, εἶχε ἓνα κεφάλι ρωλόγι, καὶ δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα ἓνας ἄνθρωπος μονάχος νὰ διοικᾷ ἔστω καὶ γιὰ λίγαις μέραις μιὰ κοτζᾶμ Ἀγγλία, ποῦ ἔχει δὲν ξέρω κ' ἐγὼ πόσα ὑπουργεῖα, φαντασθῆτε πλέον ποῦ ὑπάρχει καὶ ὑπουργός ἐπὶ τῶν Δημαρχιῶν.

Αὐτὸν λοιπὸν τὸν μέγα Πιλ, ὡσπερ γὰρ εἶοικε, δηλαδὴ, καθὼς φαίνεται, θέλησε, φαίνεται, νὰ ἀπομιμηθῆ καὶ ὁ φίλος σας Τρικούπης, — γιὰτί ἐγὼ δὲν τὸν ἔχω φίλο καὶ οὔτε θέλω νὰ τὸν δοῦν τὰ μάτια μου — καὶ ἐπῆρε τὰ τρία ὑπουργεῖα στὴ κατῖνα τῆς ράχης του. Ἀλλὰ τὰ μπλάστρωσε. Χωρὶς νὰ ξέρη πῶς πιάνουν τὸ τυφεκὶ θέλησε, ἡ μουτσουνάρα του νὰ γίνῃ καὶ ὑπουργός ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν, σὰν τὰ μωρὰ ποῦ καθαλικεῖουν τὰ καλάμια καὶ τρέχουν στὰ τέσσερα μὲ τὰ ποδάρι τους μὲ μιὰ κλιματσίδα στὸ νῶμο καὶ φωνάζουν, ντὲ, μωρὲ τὸ κερατόπιστο ἄλογο ποῦ τῶχω, δὲν πάει, δὲν ξεκινᾷ, καὶ δὸς καὶ δίνουν στὸ καλάμι σβερικιῖς.

Τὰ ἴδια καὶ ὁ Τρικούπης σας μᾶς κάνει. Τὸν ἔπιασε μιὰ πολεμομανία σὰν τὸ μουλᾶρι ἢ ἀλογόμυγα, καὶ πότε διαλύσεις τοῦ στρατοῦ μᾶς ἔκανε καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἐπιστρατεῖαις, πότε χαρτοπόλεμο μὲ τὴν Ἀγγλία, δηλαδὴ μὲ παιδιακίστηκα διπλωματικὰ ἔγγραφα, πότε μᾶς ἀνοίγει ψευτοπολέμους τοῦ Καραλῆ Δερβέν, πότε στέλνει τὰ σαποκάραβα μας στὴν Ἀλεξάντρα νὰ σκοτώνουν τὸν ἀέρα, πότε μυριοδριαβόλους, δὲν ξέρω πῶς τῆς λένε δοκιμάζει στὸ Πολύγωνο, πότε θωρακοτᾷ

μᾶς παραγγέλει, καὶ μόνο κουραδὸκάστρα ποῦ δὲν μᾶς ἔκανε γιὰ νὰ ὀχυρώσῃ ὅλο τὸ βασίλειο τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰ Μέγαρα.

Ἔστωρα ἀπὸ οὐλαῖς αὐταῖς τῆς κατὰ ξηρὰν γῆν καὶ θάλασσαν ἀνδραγαθίαις ποῦ μᾶς ἔκανε, τὸ ξερὸ πολύσοφο του κεφάλι δὲν τοῦ ἔφτασε, νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ σ' αὐτοῦς τοὺς μακαρογεργμανοὺς ποῦ μᾶς ἔστειλε ἡ κυρὰ Γερμανία νὰ γεωλογήσουν λέει τὴν Ἀττικὴ, δηλαδὴ νὰ μάθουν καὶ τὸ τελευταῖο καταφύγιό μας καὶ τὸ ἐλάχιστο μονοπάτι, καὶ ἀπὸ ποῦ καὶ ποῦ καὶ πόσα; ἀπ' Ἀθήνα, στὸ λιβάδι, Θεοδωρῆς καὶ πεντακόσα, ὥστε σὲ διαόλου περίστησι οἱ κύριοι γερμανοὶ, ἂν τύχη καὶ γίνῃ τίποτα, νὰ τσακωθοῦμε μὲ κᾶνένα ψωροβασίλειο νὰ τὴ ξέρουν ὅλα.

Ἀφοῦ δὲ ἦρθαν οἱ Γερμανοὶ ζύπνησε καὶ ὁ μὲ τὸ μεγάλο κεφάλι ὑπουργός, τοῦ πολέμου νὰ διορίσῃ κι' αὐτὸς δικούς μας ἀξιωματικούς νὰ γεωλογήσουν τὴν Ἀττικὴ. Προτῆτερὰ κοιμότανε.

Δὲν πέρνει, κύριε ὑπουργέ τοῦ πολέμου τοῦ Καραλῆ Δερβέν τὰ μούτρα σου νὰ πᾶς νὰ ἐπισκευθῆς ὄχι νὰ ἐπιθεωρήσῃς τὰ νέα κάστρα τῆς Κριμαίας, τοῦ Μέτζ, τοῦ Κροντάδ, τοῦ Γυβραλτάρ, τῆς Μάλτας καὶ ὅτι ἄλλο θέλεις, νὰ δοῦμε τί ρομπαστίνα ἔχεις νὰ φᾶς; Ὅταν οἱ Γερμανοὶ κυρίεψαν τὴ Γαλλία στὸ τελευταῖο πόλεμο, εἶξεραν οἱ γερμανοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ τὰ ἐλάχιστα κατατόπια καλλίτερα καὶ ἀπὸ τοὺς γάλλους ἀξιωματικούς, ἀλλὰ τὰ εἶχαν μάθη ἀπὸ κατασκόπους, σὺ ὅμως ἔδωσες τὴν ἀδεια νὰ ἔρθουν νὰ μάθουν καὶ κάθε τρύπα μας αὐτοθελήτως.

Εἶσαι λοιπὸν ἓνας κουτὸς προδότης τῆς πατρίδας σου.

Καὶ γιὰτί, παρακαλῶ νὰ ἔρθουν νὰ καταμετρήσουν τὴν Ἀττικὴ μόνο καὶ δὲν πᾶν καὶ στὴ Μάνη καὶ στὴν Ἀκαρνανία; Γιὰτί ἡ Ἀττικὴ εἶναι τὸ κέντρον τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὄχι γιὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ ποῦ τὸ βροῦν αὐτοὶ τάχα μας.

Ἡμεῖς κάστρα δὲν ἔχομε, ἀλλὰ ἔχομε γιὰ κάστρα τοὺς βράχους μας καὶ τὰ στενὰ τῶν Θερμιπυλῶν ποῦ πολέμησαν τρακόσοι Σπαρτιάταις ἐναντίον τεσσάρων μυλλιουσιῶν Περσῶν, — καθὼς λέει ὁ Ἡρόδοτος, δὲν ἤμουνα καὶ νὰ τὸ πιστοποιήσω — καὶ ἔπεσαν τὸν καλλίστον τῶν ἀγώνων, ἀφοῦ προδόθηκαν ἀπὸ τὸν Ἐφιάλτη, μαχόμενοι ὑπὲρ πατρίδος, γι' αὐτὸ καὶ ὅλοι οἱ Ἕλληνες τοὺς ἔκαναν ἓνα ξερὸ μνημα καὶ ἔγραψαν ἀπάνω:

«Ἐνεε διαβάτη, ἀειντε νὰ πῆς στὴ πατρίδα μας τὴ Σπάρτη, ὅτι ὁ Λεωνίδας ἐδῶ εἶναι θαμμένος μὲ τοὺς τριακισσίους, πειθόμενος εἰς τοὺς νόμους».

Σὺ λοιπὸν, Τρικούπη, εἶσαι ὁ Ἐφιάλτης τῆς Πατρίδος σου καὶ μιὰ μέρα θὰ σοῦ στήσῃ ὁ ἑλληνικὸς Λαὸς λίθον ἀναθήματος, σὰν τὸ πατέρα σου τὸ προδότη. Ἐννοιά σου καὶ ἡ ἱστορία ὅτι γράφει δὲν τὸ ξεγράφει ποτέ.

Εἶναι ἡ πλάκα ἢ οὐρανοκατέβητη τοῦ Μωῖσῆ. Φινίτο.

Μαγιάτικος